

מסורת הש"ס

הא לא כפיז כזו מועד. ולא לידחו טומאה דהא כל קרבנות ליצור ממועד נפקי לן כדלקמן: קרא עלי מועד. תמוז שילוח מרגלים מלוייה וכלו ארבעים ידיוהו בנ' צאצ צפרק צתרא דמענית [כט]. והוקצעה להם זו כזיה לדורות ויום עיצור החדש קרי מועד:

וידבר משה וגו'. בתורת הכהנים הוא גבי עומר ושתי הלחם: **שלא למדנו כו' שנאמר כזן מועד.** לדחות שבת וטומאה: **במועדו.** משמע לא יעבור שבת ואפילו קר טמאין ואפילו הוא שבת: **אלה פעשו וגו'.** צפרשת פינחס כתיב גבי מוספים: **מניין לרבות עומר והקרב עמו.** ועשייתם ביום הניפכס וגו' (ויקרא כג): **ושתי הלחם.** והכזבים הקרבין עמיהם האמור בתורת הכהנים ואינם אמורים צפרשת פינחס: **ס"ל.** צשליה היא פרשתא דזור או כשז או עז וידבר משה וגו': **כל הני למא לי.** לכתוב חד וליתי הק מנייה: **שאר קרבנות ליצור.** מוספין דעולה מכפרת מעשה כדמניא ציומא (דף נז). אין עולה צאה אלא על עשה ולא מעשה שיתק בשה: **עומר ושתי הלחם.** אינן צאין אלא להמיר את החדש זה צמדיה וזה צמקדש: **סברו.** האמוראין צני ישייה היו סבורין כן לפיכך הוצרך להם לישאל הא דצעי לקמיה לימא מתניתין דלא כר' יהושע: **דחויא.** אף על גב דלכשרה רחמנא למיתי שטומאה לאו היתר גמור הוא אלא היכא דלא מיתעמכו טעורין וכוון דלא היתר גמור הוא צעי צץ לרצוי: **צין שישנו על מצחו.** צשעה שאירעה טומאה בקרבנות: **כסן גדול ציוס הכפורים ויכיה.** צשעת עבודה פנים: **שאינו על מצחו.** דהא אין נכנס שם צבגדי וזכ * כדאמרין [צבאלה השנה] (דף כז). דאין קטיוגר נעשה קטיוגר: **ומרצה.** אס גלא צטומאה דלא קיימא לן כל קרבנות הליצור הקצוע להן זמן דומין את הטומאה ורצי שמעון אית ליה טומאה דחויא היא צליצור ואי לאו משום דליץ מרצה אטומאה לא הו מיתכשרי: **שטומאה הוסרה צליצור.** ואין קרבן ליצור קריץ ריזוי הליץ אלא קרבן יחיד: **ורצונו עלמא.** כלומר הקן רבנן דסמס מתניתין סברי אין הליץ מרצה על אכילות על טומאה צשנעה צבצר ובצירי מנחה האכלים אלא על טומאה הדס וקמאס (ואימורין): **לימא מפניסין.** דלמיר עומר ושתי הלחם צאין צטומאה ואף על גב דצעיין ריזוי צין וליץ אכילות לא מרצי ונמלא שאין צרייסי הנרצין אלא הקומן לצדו שהליץ מועיל וכן צמיי דמיס לא הועיל צין לצצר אלא לדס וקמני דהדס מרק: **דלא כר' יהושע.** דלמיר אס אין צצר רחוי אין דס רחוי: **אס אין צצר.** רחוי כזן שנטמא על שנאצז אין דס מרק: **לול.** איר יס צין כשז למזבח לא היה ראש הכשז ממוצר למזבח שיש איר מעט צינתים והמסדר את האצרים עומד על הכשז וזורקן על מערכת העצים לקיים מצות זריקה: **הא כפיז גציה והצצר פאכל.** אלא צצר קיים צעיין: **והני**

(א) שטותה י. תענית טז. (ב) מנחות עב: (ע"ש). (ג) יומא מו. (ד) [ומנחות]. (ה) סוטה טז: **מזכר ד'.** (ו) סנהדרין יז: **וימא ז'.** (ז) [ומנחות טו. א]. [לקמן עת]. מנחות כה: (ח) [ומספחה]. דנחיש רפ"ד: **ונחיש קד.** (ט) שס סב. (י) [לעיל]. לה. ונחיש סב: **ק' ע"ש.** (יא) [אמור סוף פרשה יז]. (יב) [ויקרא כג]. (יג) [במדבר כה]. (יד) ר"מ מ"ז. (טו) גי' רש"י לא קאי אפסס. (טז) [וע"פ מוס' ממונות לג מ"ה]. שכן ומוס' סנה' עג: **ד"ה משום.** (יז) [ויביתא ה]. ד"ה ומוכיליו כחכו מוספות בשם ר"י מירון ע"ז ע"ש. (יח) רש"י.

תורה אור השלם

1. סלה כל אבירי אדני בקריא קרא עלי מועד לשבר בחורין גת דרך אדני לבתולת בת יהודה: איכה א טו
2. וידבר משה את מנציה אל בני ישראל: ויקרא כג מד
3. אלה תעשו לך במועדיכם לבר מועדיכם וידברתיכם לעלתיכם ולמנוחתיכם ולקטביכם ולשלימתיכם: במדבר כט לט
4. וציעית עלתך הקדש והדך על מזבח זך אלהיך ודם וזבחי יושפר על מזבח זך אלהיך והקדש תאכל: דברים יב כז

גליון הש"ס

רש"י ד"ה שאינו על מצחו. כדאמרין ב"ה. תמוז לי וי קריץ רחוי ליה אלא מפורס ככתוב דלמי ולעניס עובד רק דר' גוריש אלא דכ"ה אמרין טעמא לקרא: **תוב.** ד"ה אורי. בלא אורי נמי. ע"י מוס' ס"ז קרי:

הגהות מהר"ב

רשבובין
[א] תוב ד"ה דלא וכו'. דלמיר צליצור וכו'. י"צ עיין מנחות ט"ז ע"ה מוס' ד"ה והלא מלי צין וכו' וע"ע דו"ק: **י** שם ד"ה איר וכו'. ויכל קיים מצות זריקה. י"צ עיין שו"ת ח"ל סימן קצ"ג:

מוסף רש"י

תמוז דהאי שתא מלוייה. תמוז דהאי שתא על שנה העשירי לנפילת מרים שנשתלחו על מרגלים צעירים וקשעה צבוקן. מלוי מלוייה למחן לפיכך אירע עז יוס חזרת מרגלים צשטמיה צלא. ויכזי העס צליה היא צשעה צאצ כזי ציה על מוס והוקצעה להם כזיה לדורות (שבועות ז). מה תלמוד לומר. והלא כל המועדות אמורין למעלה ומשה אמרן (מנחות כב). במועדיהם ואפילו צשנת מניין לרבות עומר. דלא כתיב כהניא צפרשתא (שם). והקרב עמו. כשז הלא על העומר ושתי הלחם והקרב עמם. כשז עמיה (שם). וידבר משה וגו'. ובהיכא פרשתא דלמיר אל הכהנים צתר עומר ושתי הלחם כתיב (שם). בין שישנו על מצחו. של כסן גדול כשליע טומאה על הקרבן (ויקרא ז). מרצה. צין מרצה על טומאת ונחיש לפעול ללחן (סנהדרין יב). כזן גדול ביום הכפורים. צבולו למי ולפניס ציוס הכפורים. ויכיה. שאין לזכז כגדז וזכז וסל אירעה טומאה צקדיס מרצה הליץ (שם) יוס הכפורים אית על מצחו צשעת עבודת יוס ספמיים. שאין נכנס לפניס צבגדי וזכז (ויקרא ז). הגב ליום הכפורים שטומאה הותרה בצבור. שטלו קרבן צצור ואין צין לרצוי צין (שם) שטלו עבודת צצור הוא וטומאה הותרה בקרבן צצור טעוריה ומוס' אין צין ללחן. אלא היתר גמור הוא (סנהדרין יב). מכלל דר"ש סבר טומאה דחויא היא בצבור וליץ אלא מרצה אלא (שם) כלומר קצוי צמית אלא דחוי צשנעל על ידי נפילת עון. שהליץ מרצה לא צינתר גמור (שם) צשליץ אלא מרצה על אכילות. להי כקן אכילות. דשליטן כזי עלמא מורי דליץ מרצה דקתי צריס מו"כ ונחל לא לצפר עני. צמס. דמתי (ויקרא ז) יס הדס הוא צנפס יכפר. אין לי אלא דס טטוי. טמא מנין. מ"ל (שטות כח) ושאל אהין וגו'. וואו צמס קטיוגר. דמתי ללחן ללס וסל כתיב ונחל. מה הלא דס אף תאם דס. ואין לי אלא דס. מנין לרבות כל העולים. מ"ל ללס מנחת קדשים עני. מנה דם בוריקה. דס עולה שטומא צאקן מרק מן הכלל דמתיב חקרו (בבבס עב). אף בשר בוריקה. אלא איר יס וממנה האיר הוא קריץ וקריע ונחל. מה דס אלא עולה דכולה כליל אימא אין צצר אין דס יס דס אף על פי שצין צצר (מנא לן):

ביצד צולין פרק שביעי פסחים

עז.

עין משפט
נר מצוה

א [ומי פ"ד מהל' ציאת מקדש הלי ט' ע'].
לא ב מיי שם על טו:
לב ג שם סלה ח:
לז ד שם סלה ט:
לה ה מיי פ"ה מהלכות ספוליו מוקדשין הלכה לה:
לו ו מיי פ"ו מהלכות מעשה קרבנות הלכה לה:
לז ז מיי פ"ז מהלכות צימ הכהנים הלי יג:

מוסף תוספות
א. גבי שאר מועדות תחילה לכולם. מוס' שאין. ב. ולא חש הש"ס לפרשה. מוס' ממונות לג. ג. דלא מוכרי כלל ששנעה במשנה מנין. מוס' שאין. ד. יש לתמוה הכא. שס. ה. דתנן דבאין בטומאה. שס.

רבינו חננאל

ואפילו שיעיר ראשי חדשים כיצוא כשיעיר הרגלים הם, מיהו הוצרך להודיע כי ראש חדש נמי איקרי מועד שנאמר קרא עלי מועד. מצא הני מילי דתי' וידבר משה את מועדי ה' אי בני ישראל מה ת"ל לפי כלל התמיד שכן תדיר שכן כליל. פי' התמיד חובה בקביעה בכל יום והוא עולה כליל. מה שאין כן בפסח, כי הפסח הוא פעם אחד בשנה ונאכל כי אין למוצח ממנו אלא האומירין בלבד. ויש בפסח מה שאין בתמיד שמי שאינו עושה פסח ענוש כרת שנאמר וחדל לעשות הפסח ונכרתה. מה שאין כן בתמיד. פי' התמיד אין בו ענוש כרת. לפיכך הוצרך לפרש בזה במיעוד. וזבו במיעוד לחיות שיתנו דוחין השבת והטומאה שאין למירן זה מזה. והני תירויהו לא גמירי מניניהו שכן ישנן לפני הדיבור כלומר ניתנו לישראל ועשאו קודם מכן תורה פסח עשאוהו במצרים שנאמר ושרטנו אותו כל קהל עדת ישראל וגו'. תמיד דגרסינן בתולת חגיגה עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד היא. ואי כתיב הני לא ילפי האחרים מנייהו. דאיכא למיפרך מה להני שכן ישנן לפני הדיבור כדאמרין, אי נמי שכן יש בהן צד חומר. התמיד תדיר וכליל. הפסח ענוש כרת. משיא' כבשאר הנקריבין. לפיכך הוצרך לפרש בהן במועד. והני מילי בקרבנות דמכפרי אבל עומר ושתי הלחם דאין בהן כפרה אלא להיתר. כדגרסינן עומר מתיר חדש במדינה דכיון שקרב העומר בששה עשר ביטוס מותרין ישראל לאכול בהואה חדשה. וכיון שהקריבו שתי הלחם בצערת הותרו ישראל להקריב מנות מן התבואה להיתר. לפיכך הוצרך לכתוב בכל אחד במועד שיהיו כולן דוחין הטומאה כמו שאמרנו. [אין הציץ מרצה על אכילות כזן מי שאכל הקודש הטומאה וכיצוא בה]. סבריה דכ"ע שטומאה דחויא צבצור ובצעי צין לרצות. דליכא תנא דשמעת ליה דאמר טומאה הותרה היא בצבור אלא ר' יהודה. דהתיב בין שישנו על מצחו וכו'. ודרבלי עלמא סברי אין הציץ מרצה על אכילות. כזן מי שאכל קודש טומאה וכיצוא בה. וליכא תנא דאמר הציץ מרצה על

שיעירי ראשי חדשים איצטריך ליה. תימה ולימני שעירי ראשי חדשים ולא לימני אידך: **סלכא דעתך אמינא הא לא כתיב בהו מועד.** ואע"ג דצפרשת פינחס כתיב נמי ראש חדש ה"א דלאה מעשו צמועדיס דכתיב צקוף פרשת פינחס לא קאי אראש חדש אלא אשאר ימים טוים דכתיב צתריה דאיקרי רגל דהכי נמי לא קאי ס' אצנת ותמיד ומצרכי

שבין יש בהן צד חומר. פ"ת שכן ישנן לפני הדיבור וכן אמרן דלמיר (תנינא דף ז). עולה שהקריבו ישראל צמדבר עולת תמיד הואי ולחם הפנים^א אומר ריב"א מדכתיב תמיד ילפינן ליה דמשמע אפילו צשנת וצבורת הכהנים איכא מאן דדריש דתמיד דחי צשנת מדכתיב ציה תמיד ומיהו^ב מתי מיינייהו הוה מלי למילך כולהו^ג ואומר ר"י דשמא יס שוס פירכא דלי לאו הכי אמאי קריך קרא צשאל. וקשה דצפרק קמא דיצמות (דף ה): **צעי למימר עשה דומה לא מעשה שיש צו כרת מפסח ותמיד ופריך** אין לה לפסח תמיד שכן ישנן לפני הדיבור ואמאי לא יליף משאר קרבנות ליצור דחי שנת דמסקינן הכא^ד: **דלא אשבחן תנא דאית ליה מומאה הותרה אלא ר' יהודה.** ואס תאמר מלי אולמא דר"ש טפי מדריש יסודא דלרצה אשכחן צמי שהוליוואו (שיעורין דף נז): **דר' יהודה ור' שמעון הלכה כרבי יהודה וי"ל דאשכחן לקמן** (דף עח). ר' יוסי דנמוקו עמו דסצר טומאה דחויא היא תימה לר"י דצשמעמין משמע דלמאן דלמיר טומאה דחויא אינה דחויא אלא על ידי ריזוי צין ואמאי הא טומאה דגבצרא דלחויא צליצור א' אע"פ שאין הליץ מרצה על טומאת הגוף כדמתן פסירקין (דף ע:):

רבי אליעזר אומר הציץ מרצה בו. רצי אליעזר גרסינן ולא ר' אלעזר דלקמן פריך וליטעמין כיון דלמיר ר' אליעזר יס דס אף על פי שאין צצר הליץ מרצה על אכילות למאי הילכתא:

ניבא מתי' דלא כר' יהושע. משמע משום דציצור ליה צעעיין דס ובצר ומימה דלפי' צצירה ליה נמי יס דס אף על פי שאין צצר כיון דס"ד דטומאה דחויא ואין הליץ מרצה על אכילות לא איתא מתני' כוותיה משום שתי הלחם^א:

ניבא דלא כר' יהושע. תימה לר"י והא ע"כ כרבי יהושע איתא דקמני סיפא וצמוקדשין אף על פי שנטמא צצר וחלץ קיים וזרק את הדס משמע הא נטמאו שניהם אינו וזרק ויצינו כרבי יהושע כדלמיר לקמן וי"ל דה"ק נימא דלא כר' יהושע והא ע"כ סיפא איתא כוותיה ואסן כן קשיא סיפא:

אורי קמן היה בין כבש למוזב. צלא איר נמי היה יכול לקיים מצות זריקה ב' אלא לכן היה איר שצ"י כן מוכר לזרוק: **דס אף ע"פ שאין בשר שנאמר ודם וזבחיך וגו'.** תימה לרצ"א מנא ליה צעולה דיש דס אף על פי שאין צצר (מנא לן):

אכילתו אלא ר' אליעזר דתניא ר' אליעזר אומר הציץ מרצה על אכילות. ר' יוסי אומר אין הציץ מרצה על אכילות. נימא מתני' דקתי חמשה דברים באין בטומאה ואין נאכלין בטומאה דלא כר' יהושע. דהא ר' יהושע שופעין ליה דתירויהו הוא דקא בעי דם ובשר. דתניא ועשית עולותיך הבשר והדם ר' יהושע אומר אם אין דם אין בשר אם אין בשר אין דם. ואקשינן עליה והבית ודם וזבחיך ישפך על מזבח ה' אלהיך. הנה דם אע"פ שאין בשר. ומשני הכתיב ביה והבשר תאכל.

אע"פ שקרבן צצור דומה אומה, כקוץ הותרה ולא היתר גמור, וכל מה דמצינו להודיע מהדרינן שיעשה צעירה (ויקרא ז: א). הציץ מרצה אע"פ שצצור אלא מרצה על ידי נפילת עון. שהליץ מרצה לא צינתר גמור (שם) צשליץ אלא מרצה על אכילות. להי כקן אכילות. דשליטן כזי עלמא מורי דליץ מרצה דקתי צריס מו"כ ונחל לא לצפר עני. צמס. דמתי (ויקרא ז) יס הדס הוא צנפס יכפר. אין לי אלא דס טטוי. טמא מנין. מ"ל (שטות כח) ושאל אהין וגו'. וואו צמס קטיוגר. דמתי ללחן ללס וסל כתיב ונחל. מה הלא דס אף תאם דס. ואין לי אלא דס. מנין לרבות כל העולים. מ"ל ללס מנחת קדשים עני. מנה דם בוריקה. דס עולה שטומא צאקן מרק מן הכלל דמתיב חקרו (בבבס עב). אף בשר בוריקה. אלא איר יס וממנה האיר הוא קריץ וקריע ונחל. מה דס אלא עולה דכולה כליל אימא אין צצר אין דס יס דס אף על פי שצין צצר (מנא לן):